

LBRIS

We know
books

Jennifer Hillier

ce
facem
pe
întineric

Traducere:
Monica Grecu

NICULESCU fiction

LBRIS

We know
books

PARTEA I

Poate ucide cu un zâmbet, poate răni cu privirea!

– Billy Joel

Capitolul 1

Există cu siguranță un moment și un loc potrivit pentru afișarea sfârcurilor prin haine, dar bancheta din spate a unei mașini de poliție din Seattle cu siguranță nu se califică.

Paris Peralta nu s-a gândit să ia un pulover înainte de a fi arestată, așa că poartă doar un maiou pătat de sânge. Până la urmă, suntem în iulie. Dar aerul condiționat este dat la maximum, iar ea se simte înfrigurată și expusă. Cu încheieturile încătușate, tot ce poate face este să își împreuneze mâinile și să își țină brațele în sus pentru a-și acoperi sânii. Pare că se roagă.

Dar nu se roagă. E mult prea târziu pentru asta.

Fruntea îi pulsează sub plasturele pe care unul dintre paramedici i l-a pus înainte de a o urca în mașina de poliție. Probabil că s-a lovit de marginea căzii de baie aseară, dar nu-și amintește să se fi împiedicat sau să fi căzut. Își amintește doar de soțul ei, întins într-o cadă plină de sânge, și de țipetele care au trezit-o în această dimineață.

Polițista blondă cu coadă de cal de la volan se uită din nou la Paris în oglinda retrovizoare. De când Jimmy a semnat un contract de *streaming* cu Quan, noul concurent al Netflix, în urmă cu șase luni, oamenii se holbează mult la ea. Paris urăște asta. Când ea și Jimmy s-au căsătorit, se aștepta să ducă o viață

liniștită alături de un comediant pensionar. Asta e înțelegerea pe care au făcut-o, asta e căsnicia la care s-a înhămat. Dar apoi Jimmy s-a răzgândit și a renunțat la pensie, iar asta a fost cel mai rău lucru pe care i l-ar fi putut face.

Iar acum e mort.

Detectiva a stat tot timpul cu ochii pe ea pe bancheta din spate, privirea ei trecând de la drum la oglinda retrovizoare la fiecare câteva minute. Paris își poate da seama deja că femeia crede că ea e criminala. Mă rog, situația arăta rău. Era atât de mult sânge, iar când detectiva a ajuns la fața locului, în dormitor erau deja trei agenți care își îndreptau armele direct spre Paris prin ușa de la baie. Curând, patru perechi de ochi se holbau la ea ca și cum ar fi făcut ceva îngrozitor. Nimeni nu părea să clipească sau să respire, inclusiv ea.

— Doamnă Peralta, vă rog să lăsați arma jos, spusesese detectiva. Vocea ei era calmă și directă, în timp ce își scotea pistolul din toc. Și apoi să ieșiți din baie încet, cu mâinile sus.

„Dar n-am nicio armă”, s-a gândit Paris. Era a doua oară când cineva îi spunea să facă asta și, la fel ca înainte, nu avea sens. „Ce armă?”

Apoi, ochii detectivei s-au îndreptat în jos. Paris i-a urmărit privirea și a fost șocată să descopere că încă avea în mână briciul lui Jimmy. Și nu doar că îl avea, ci îl ținea strâns în mână dreaptă, cu degetele încleștate în jurul mânerului, cu articulațiile albe. L-a ridicat în sus, privindu-l cu uimire în timp ce îl întorcea de pe o parte pe alta în mână. Agenților de poliție nu le-a plăcut asta, iar detectiva și-a repetat din nou cererea pe un ton mai tare și mai poruncitor decât înainte.

Totul era atât de absurd. Toată lumea exagera. Paris nu avea o armă în mână. Era doar un instrument de ras, unul dintre cele câteva brice pe care le avea Jimmy, pentru că soțul

ei era un tip de modă veche căruia îi plăceau bărbieritul drept, casetele și telefoanele fixe. Nici măcar nu mai avea voie să folosească bricele. Tremurul din ce în ce mai accentuat al mâinii le făcea periculoase.

Atunci de ce naiba mai ținea Paris încă în mână briciul cu mâner de abanos pe care îl cumpărase Jimmy din Germania cu zeci de ani în urmă?

Totul s-a întâmplat cu încetinitorul. În timp ce detectiva continua să vorbească, Paris a privit din nou sângele împrăștiat pe podeaua albă de marmură, diluat spre roz de la amestecul cu apa din baie. Era sângele lui Jimmy și știa că, dacă s-ar fi întors, și-ar fi văzut soțul în spatele ei, scufundat în cada adâncă în care sângerase cu o seară înainte.

Paris nu s-a întors, în schimb a reușit să se zărească în oglinda de deasupra chiuvetei, unde a văzut o femeie care semăna cu ea și care purta un maiou pătat de sânge. Avea părul încâlcit și o privire sălbatică, iar partea laterală a feței îi era acoperită de sânge care i se prelingea dintr-o tăietură de deasupra sprâncenei drepte. În mână ei, vechiul brici al lui Jimmy arăta ca o armă.

O armă a crimei.

— Doamnă Peralta, aruncați briciul, a ordonat din nou detectiva.

Paris a cedat în cele din urmă. Lama de oțel a aterizat pe gresie cu un zgomot surd, iar agenții în uniformă au venit spre ea. Unul dintre ei i-a pus cătușele, iar detectiva a informat-o despre drepturile ei. În timp ce o scoteau din dormitor și o conduceau pe scări, Paris s-a întrebat cum ar putea explica acest lucru.

Cu ani în urmă, ultima dată când s-a întâmplat așa ceva, nu a trebuit să dea niciun fel de explicații.

— Nu vă supărați, vă deranjează să dați mai încet aerul condiționat? Sfârcurile îi ating antebrațele, ca niște bile de rulmenți. Deși locuiește în Seattle de aproape douăzeci de ani, canadianca din ea încă nu se poate rupe de obiceiul de a se scuza înainte de a cere ceva. Îmi pare rău, dar e foarte frig aici, continuă ea.

Agentul de pe scaunul pasagerului apasă în mod repetat un buton de pe bord până când aerul rece se mai domolește.

— Mulțumesc, spune ea.

Agentul se întoarce.

— Mai putem face ceva pentru dumneavoastră? întrebă el. Aveți nevoie de o bomboană mentolată? Vreți să vă opriți să luați o cafea?

N-o întreabă cu adevărat dacă vrea ceva, așa că ea nu răspunde.

Pe de-o parte, Paris înțelege că este în stare de șoc și că încă nu-și dă seama de întreaga amploare a situației. Cel puțin instinctele de autoconservare au intrat în funcțiune – știe că a fost arestată, știe că va rămâne în arest și știe că trebuie să își țină gura și să cheme un avocat. Totuși, are senzația că privește toate acestea din exterior, ca și cum ar fi într-un film în care cineva care arată ca ea este pe cale să fie acuzat de crimă.

Această stare de disociere – un cuvânt pe care l-a învățat în copilărie – o cuprinde ori de câte ori se află în situații de stres extrem.

Disocierea era modul în care mintea ei o proteja de traumele care i se întâmplau corpului ei. Deși acum nu se întâmplă așa ceva, sentimentul de separare între creierul ei și forma

fizică tinde să apară ori de câte ori se simte vulnerabilă și nesigură.

Chiar acum, viața pe care o cunoaște – viața pe care și-a construit-o – este amenințată.

Totuși, Paris nu-și permite să plutească în depărtare. Trebuie să rămână prezentă dacă vrea să treacă peste asta, așa că se concentrează pe respirație. Așa cum le spune cursanților ei de la yoga, orice s-ar întâmpla, te poți întoarce întotdeauna la respirație. Încordându-și puțin gâtul, inspiră încet și adânc, reține aerul, apoi expiră. Scoate un ușor șuierat, ca și cum ar încerca să încetoșeze geamul mașinii, iar ochii detectivei se îndreaptă din nou spre ea în oglinda retrovizoare.

După câteva respirații oceanice – de tip *ujjayi* – Paris este mai lucidă, mai prezentă, și încearcă să proceseze cum naiba a ajuns pe bancheta din spate a unei mașini de poliție, în drum spre închisoare. Se uită suficient la televizor ca să știe că prima presupunere a poliției este întotdeauna că soțul sau soția a comis crima. Bineînțeles, nu ajutase deloc faptul că Zoe, asistentă lui Jimmy, fusese cea care arătase cu degetul și țipase cu voce răgușită „Ea l-a omorât, ea l-a omorât, ea l-a omorât, Doamne, e o criminală!”

Ei cred că ea l-a ucis pe Jimmy.

Și acum la fel va crede și restul lumii, pentru că așa se vede situația când ești scoasă din casa ta în cătușe, cu sânge pe haine, în timp ce vestea morții soțului tău celebru se răspândește în mulțimea de spectatori care fac fotografiile și filmează arestarea ta. Ironia este că mulțimea era deja adunată în fața casei cu mult înainte ca Zoe să cheme poliția. Paris și Jimmy locuiesc pe Queen Anne Hill, chiar vizavi de Kerry Park, care se mândrește cu cele mai bune priveliști din Seattle. Este un loc popular atât pentru localnici, cât și pentru turiști

pentru a face fotografii cu clădirile înalte de la orizont și cu muntele Rainier, iar mulțimea de astăzi era ca oricare alta, doar că aparatele foto erau îndreptate spre casa ei, în loc de linia orizontului. Și, așa cum nu avusese timp să-și pună o altă cămașă, nu avusese ocazia nici să se încălze cu altceva. Paris a auzit pe cineva strigând: „Frumoși papuci!” imediat ce a ieșit afară, dar nu a sunat ca un compliment.

Toți vecinii de pe stradă erau și ei afară. Bob și Elaine de alături stăteau la capătul aleii lor, cu chipurile șocate și îngrozite la vederea ei. Din moment ce nu au strigat sau nu s-au oferit să ajute în vreun fel, trebuie să fi auzit deja ce s-a întâmplat. Probabil că deja credeau că Paris este vinovată.

Se presupunea că sunt prietenii ei.

Își poate imagina deja titlurile de pe prima pagină. *JIMMY PERALTA, PRINȚUL DIN POUGHKEEPSIE, A FOST GĂSIT MORT LA 68 DE ANI*. Deși serialul de comedie foarte bine cotate al lui Jimmy se încheiase cu mai bine de două decenii în urmă, după zece sezoane, el avea să rămână cunoscut tuturor pentru rolul principal din *Prințul din Poughkeepsie*, fiul unui proprietar de brutărie. Serialul a câștigat peste o duzină de premii Emmy și l-a propulsat pe Jimmy drept celebritate cinematografică, dar el s-a retras în urmă cu șapte ani. Nu era nevoie ca Paris să lucreze în PR pentru a prezice că vestea morții soțului ei va fi chiar mai importantă decât afacerea de milioane de dolari care a ținut prima pagină a ziarelor atunci când Jimmy a semnat cu Quan și a decis să revină în studiouri. Chiar și Paris ar fi fost de părere că era un scandal succulent, dacă nu i s-ar fi întâmplat tocmai ei.

Continuă să se concentreze asupra respirației, dar mintea ei refuză să se liniștească. Nimic din toate astea nu i se pare corect. Deși nu-și făcea iluzii că ea și Jimmy vor îmbătrâni

împreună, credea că vor avea mai mult timp la dispoziție. În cei doi ani de căsnicie, își stabiliseră o rutină plăcută. Paris lucra la studioul de yoga șase zile pe săptămână, iar Jimmy avea mereu ceva de făcut. Dar duminica era ziua lor împreună. Ar fi trebuit să ia o gustare leneșă chiar acum la restaurantul din apropiere, unde proprietarul le păstra întotdeauna o masă lângă fereastră. Clătite și bacon pentru Jimmy, vafe cu căpșuni pentru Paris. După aceea, ar putea merge în Fremont la piața fermierilor sau ar putea face o plimbare cu mașina până în Snohomish pentru a căuta antichități. De cele mai multe ori, însă, se îndreptau spre casă, unde Jimmy se ocupa de grădină, tăind și plivind, în timp ce ea deschidea un ziar și stătea lângă piscină.

Dar aceasta nu este o duminică obișnuită. Este un coșmar. Paris ar fi trebuit să știe că se va sfârși așa, pentru că nu există fericire pentru totdeauna când fugi de o viață pentru a începe una nouă.

Karma i-a luat urma.

O pană de la papucii ei ridicoli îi gădilă vârful piciorului. Când i-a primit luna trecută de ziua ei de naștere – nu de ziua ei reală, ci de cea trecută în cartea ei de identitate – i s-au părut amuzanți și drăguți. Instructorii ei de la studio cotizaseră cu toții pentru a-i cumpăra perechea de papuci foarte scumpi, făcuți de un designer italian și decorați cu pene roz de struț. Trebuiau să rămână la studio pentru ca ea să aibă cu ce să meargă pe acolo între cursuri, dar nu s-a putut abține să nu-i aducă acasă și să i-i arate lui Jimmy. Știa că o să-l facă să râdă, și așa s-a și întâmplat.

Papucii nu mai sunt amuzanți acum. Nu fac decât să alimenteze povestea pe care mass-media încearcă să o creeze, și anume că Paris este o ticăloasă bogată și plină de sine. A reușit

să treacă neobservată timp de nouăsprezece ani după ce a fugit din Toronto, doar pentru ca totul să fie anulat când Zoe, asistentă de încredere a lui Jimmy, a inclus fotografia lor de nuntă în comunicatul de presă despre acordul de *streaming*. Zoe nu înțelegea de ce Paris era atât de supărată, dar până în acea zi, majoritatea oamenilor nici măcar nu știau că Jimmy Peralta se recăsătorise. Paris trăise într-un anonim fericit alături de soțul ei cel ieșit la pensie, iar apoi totul s-a dus naibii.

După cum ar spune Zoe, „treaba arată rău. Paris este a cincea soție a lui Jimmy și este cu aproape treizeci de ani mai tânără decât el. Deși diferența de vârstă nu a fost niciodată o problemă pentru Jimmy – de ce să fie? – o face pe Paris să pară o cățea arivistă care aștepta doar ca soțul ei să moară.”

Iar acum este mort.

Capitolul 2

Recepționerul de la închisoarea King County îi cere telefonul, dar Paris nu-l are la ea. Din câte își amintește, acesta se află încă pe noptiera din dormitorul ei, în casa care este acum scena unei crime.

— Toate obiectele personale trebuie să fie împachetate și puse în coș, o informează funcționarul, care, la fel ca și detectiva care a adus-o aici, nu s-a oprit din a se holba la ea de când a fost adusă. Asta include și bijuteriile.

Tot ce are Paris este verigheta. Jimmy se oferise să-i cumpere și un inel de logodnă, dar ea refuzase, insistând că oricum nu l-ar purta niciodată în timp ce predă yoga. În cele din urmă, el a convins-o să cumpere un inel încrustat cu cincisprezece diamante roz de formă ovală. Ar fi costat 250.000 de dolari în magazin, dar bijutierul îi oferise lui Jimmy o reducere dacă era dispus ca inelul să fie fotografiat și dat publicității. Paris a refuzat și acest lucru.

— Nu vreau publicitate, i-a spus ea lui Jimmy. Chiar nu mă deranjează o verighetă simplă din aur.

— Nicio șansă.

Jimmy a purtat o scurtă conversație cu bijutierul și a trântit cardul de credit negru American Express pe tejghea. Pentru că era Jimmy Peralta, a primit oricum reducerea.

— Paris Peralta. Receptorul îi rostește numele cu un zâmbet în timp ce tastează pe tastatură, trăgând silabele. *Paaarrrriissss* Peraaalta. Nevastă-mea o să facă pe ea când o să-i spun pe cine am arestat azi. Era o mare fană a *Prințului din Poughkeepsie*. Mie nu mi-a plăcut niciodată serialul ăla. Întotdeauna am crezut că Jimmy Peralta era un măgar.

Detectiva stă cu cotul lipit de al ei, de parcă ar crede că există vreo șansă ca Paris să o ia la sănătoasa. Își mișcă brusc capul, iar vârful cozii de cal mătură brațul gol al lui Paris.

— Ai puțin respect, agent. Omul e mort.

Paris își scoate verigheta și o trece prin fereastră. Alături de ea, o aude pe detectivă murmurând pentru sine: „Iisuse, e roz.” Receptorul examinează inelul cu atenție înainte de a-l sigila într-o pungă mică de plastic. Apoi îl aruncă în coșul de plastic.

Tresare în sinea ei. Inelul ăla, se gândește Paris, valorează probabil de trei ori salariul anual al agentului. Dar își păstrează calmul, nu i se citește nimic pe față. N-are de gând să dea nimănui apă la moară cu o poveste pe care să o vândă tabloidelor. În schimb, îl privește în ochi prin geamul de plexiglas pătat și îl fixează cu privirea. Așa cum a anticipat, e doar un lingău, așa că întoarce repede privirea înapoi la computer.

— Semnează asta.

Îi împinge lista de inventar prin fereastră. Este doar un singur element pe ea. *Inel, diamant, roz*. Paris își mâzgălește semnătura.

Un alt agent iese din spatele biroului și așteaptă. Detectiva se întoarce spre Paris. Probabil că s-a prezentat în momentul arestării, dar numele ei îi scapă lui Paris acum, presupunând că l-a auzit de la bun început.

— Vom avea nevoie de hainele tale, spune detectiva. Și de papucii de casă. Îți vor da altceva cu care să te îmbraci. Și apoi voi veni să vorbesc cu tine, bine?

— Aș vrea să-mi sun avocatul, spune Paris.

Detectiva nu este surprinsă, dar pare dezamăgită.

— Poți face asta după ce terminăm cu hârtiile.

Se aude o sonerie, iar Paris este condusă printr-un set de uși și intră într-o cameră mică, luminată puternic. I se spune să se dezbrace într-un colț, în spatele unei perdele albastre. Se dezbracă rapid, îndepărtând totul în afară de lenjeria intimă, și își pune tricoul, pantalonii de trening, șosetele și papucii de cauciuc pe care i-au dat. Este o ușurare să își dea jos hainele pătate de sânge și să se schimbe în încălțăminte care nu seamănă cu o jucărie pentru pisici. Totul este ștampilat cu literele DOC¹.

I se iau amprente și i se fac fotografii. Părul ei este un dezastru, dar n-are de unde să împrumute o perie de păr. Se uită direct la cameră și își ridică bărbia. Jimmy a spus odată că este aproape imposibil să nu arăți ca un infractor într-o poză de identificare. Avea de unde să știe asta. Fusese arestat de două ori pentru conducere sub influența alcoolului și o dată pentru agresiune fiindcă a împins un scandalagiu în Las Vegas, după un spectacol. În toate cele trei fotografii, părea vinovat ca naiba. O dată terminată prelucrarea documentelor, este condusă la un lift pentru o coborâre rapidă la etajul de mai jos. Tânărul agent care o escortează aruncă din când în când priviri fugitive în direcția ei, dar nu scoate niciun cuvânt până când nu ajung în celula de detenție. Cu o voce scârțâitoare

¹ Department of Corrections – administrația penitenciară din statul California

(pe care o acoperă dregându-și glasul îndată), îi ordonă să intre înăuntru. Imediat ce ea intră, gratiile se închid și se blochează cu un pocnet.

Și uite așa, Paris a ajuns la închisoare.

Locul arată într-un fel mai bine, într-un fel mai rău decât și-a imaginat, și și-a imaginat de multe ori cum ar trebui să fie. Este mai mare decât se aștepta și mai este doar o singură persoană aici, o femeie care în prezent este leșinată pe partea opusă a celulei. Un picior gol îi atârână peste marginea băncii, iar tălpile goale îi sunt murdare. Rochia ei strămtă, galben neon, este acoperită de pete de la o substanță necunoscută, dar cel puțin nu a fost obligată să își schimbe hainele. Indiferent pentru ce a fost reținută, nu e vorba de crimă.

Deși celula pare curată, luminile fluorescente aspre arată pete rămase după ce a fost spălată recent. Judecând după mirosurile persistente, era vorba atât de urină, cât și de vomă. Peretii par lipicioși și sunt acoperiți cu o vopsea bej de culoarea ceaiului slab, iar într-un colț al tavanului este montată o cameră de luat vederi.

În partea din spate a celulei, chiar lângă telefonul agățat în perete, se află un panou acoperit cu plastic pe care sunt listate numerele de telefon a trei firme diferite care oferă cauțiuni. Cu puțin noroc, nu va avea nevoie de ele. Ridică receptorul și formează unul dintre puținele numere de telefon pe care le-a memorat. „Răspunde, răspunde, răspunde, răspunde!

Mesagerie vocală. La naiba. Își aude propria voce care o încurajează să lase un mesaj.

— Henry, sunt Paris, spune ea încet. O să încerc pe telefonul tău mobil. Am nevoie de ajutor.

Închide, așteaptă tonul de apel și sună la al doilea număr pe care îl știe pe de rost. Și acesta intră în căsuța vocală. La câțiva pași de ea, colega de celulă se ridică în picioare, cu părul gras căzându-i în jurul feței uleioase. O privește pe Paris cu ochi ca de raton, mânjiți de rimelul scurs.

— Te știi de undeva. Cuvintele ei sunt răgușite și ușor bâlbâite. Chiar și de la câțiva metri depărtare, Paris o poate mirosi, emană un iz asemănător cu cel de mâncare putrezită într-o distilerie de whisky. Te-am mai văzut înainte. Ești o persoană cunoscută. Paris se face că nu o aude. A, ești tipa care s-a măritat cu bătrânul ăla. Femeia clipește, încercând să se concentreze. Când Paris nu răspunde, ea continuă: Aha, am înțeles, ești o prințesă nenorocită, prea bună ca să vorbești cu mine. Ei bine, du-te dracului, prințesă!

Se întinde la loc. Zece secunde mai târziu, fața i se relaxează și gura i se deschide în somn.

Pe peretele din afara celulei este un ceas de școală, iar Paris așteaptă exact patru minute și jumătate înainte de a suna din nou la telefon. De data aceasta, cineva răspunde imediat.

— *Ocean Breath Yoga.*

— Henry. Ușurarea o cuprinde pe Paris la auzul vocii partenerului ei de afaceri. Slavă Domnului!

— Sfinte Sisoe, Ț, ești bine? Vocea lui Henry este plină de îngrijorare. Tocmai am auzit despre Jimmy. Vai, draga mea, îmi pare atât de rău. Nu-mi vine să cred...

— Henry, m-au arestat. Nu-i vine să creadă că rostește aceste cuvinte. Sunt într-o celulă la închisoarea King County.

— Am văzut arestarea. E o mare porcărie.

— Ai văzut? E la știri?

— La știri? Dragă, e pe TikTok.

Ea aude niște zgomote de fond și apoi o ușă care se închide, ceea ce înseamnă că Henry a dus telefonul fără fir în birou.

— Unul dintre turiștii din parc a filmat arestarea ta și a încărcat-o. În prezent, este videoclipul numărul unu în topul tendințelor.

Desigur, nu e surprinzător, dar auzind vorbele lui Henry, situația devine cu atât mai reală. Paris își înghite panica și își amintește că va avea destul timp să se simtă dărămată mai târziu.

— Henry, ascultă, spune ea. Vreau să o suni pe Elsie Dixon din partea mea.

— Prietena lui Jimmy? Avocata care cântă melodii din filme la toate petrecerile tale?

— Da, ea. Nu am telefonul la mine, așa că nu am numărul ei.

— O să caut pe Google biroul ei de avocatură.

— N-are de ce să fie acolo, e duminică. Dar dacă te uiți în birou, s-ar putea să fie vre-o carte de vizită cu telefonul ei mobil. Roag-o să vină la închisoare chiar acum, bine?

— Nu văd nicio carte de vizită. Îl aude pe Henry scotocind prin sertare. Nu-ți face griji, o să găsec eu ceva. Credeam că se ocupă de litigii!

— Și-a început cariera ca avocat din oficiu, spune Paris. Și este singurul avocat pe care îl cunosc.

— Doamne, P., spune Henry, părând cu adevărat uimit. Nu-mi vine să cred că ești în închisoare. E ca în filme?

Se uită în jur.

— Mai mult sau mai puțin. Dar mai sumbru.

— Pot să-ți aduc ceva? O pernă? O carte? Un șis?

Încearcă să o facă să râdă, dar tot ce reușește ea să facă este să strâmbe din nas.

— Te iubesc. Încearcă să-i dai de urmă lui Elsie, bine? Și poate că ai putea să le spui instructorilor ce se întâmplă.

— P, s-a spus... Urmează o pauză, apoi Henry continuă. S-a spus că tu l-ai ucis pe Jimmy. Știu că nu e posibil, pentru că te cunosc. Nu ești o ucigașă.

— Apreciez faptul că ai încredere în mine, spune Paris și, după ce își iau rămas bun, închide telefonul.

Henry a fost întotdeauna un prieten care a sprijinit-o și îi este loial până în măduva oaselor. Dar n-o cunoaște cu adevărat.

Nimeni n-o cunoaște.